

Petr Markvart: Jak Evropa promarnila svou velkou šanci

- CZ24 News | 28. února 2023

EU: Evropské národy byly, až na historicky podmíněné koloniální výjimky, v posledních šedesáti letech v zásadě daleko otevřenější diskusi o mírové spolupráci a o legitimních aspiracích jiných zemí, než jejich transatlantičtí "spojenci".

Aniž by si člověk idealizoval tehdejší politiky kontinentální Evropy, jako Giscarda d'Estaing, Mitteranda, ano i toho Chiraca, Schmidta, Kohla i Schroedera, či Andreottiho, Prodiho nebo Berlusconiho, byli to vesměs silné osobnosti s vizí. Mohli tu i onde Američanům v něčem ustoupit, účelově jim vyhovět, ale stále se snažili o svojí vlastní cestu a to jak ve vztazích k Rusku, tak i k Číně nebo třeba k Íránu či k Indii. Chápali, že Evropa je zranitelná, a to především nedostatkem vlastních surovin a že její silnou stránkou jsou pokročilé technologie a kulturní afinita bez přehnaných politických ambicí, píše na [facebooku](#) Petr Markvart.

V procesu agresivní mesianistické politiky Spojených států, praktikované od 90. let minulého století, se však tyto evropské země začaly brzo zaplétat do složitých válečných dobrodružství, které je stále více odcizovaly zbytku světa a stávaly se ve stále větší míře služkou a užitečnými kývači zájmům Washingtonu. V tomto procesu už pochopitelně není silných osobností zapotřebí, a tak se začínají objevovat různí Hollandové, Merkelové a Renziové, abychom nakonec skočili tam, kde jsme dnes se Scholzem a Macronem, či s naším profesůrkem Fialou. Přirozené vůdčí a silné osobnosti jsou uměle potlačovány a skandalizovány tak, aby se nedostaly k výkonu politické moci. Má to však zásadní problém. Slabí lidé si sami nevěří a proto zpravidla nevěří nikdo ani jim. Jsou to prostě takoví lehce zastrašitelní i nahraditelní vazalové. A velká politika je dnes především o ostrých loktech a velkém vydírání všech všemi. Pokud jste však slabý, budou všichni vydírat Vás.

A tak jsme dospěli až se sem, na ostří války na východě Evropy, války, která nemusela vůbec nastat a která se vede v naprostém rozporu s evropskými ekonomickými i politicko-strategickými zájmy. Evropské státy se vyděšeně semkly kolem zámořské velmoci, která je bezostyšně ždímá, vydírá a manipuluje, krůček za krůčkem blíž k totální válce nebo k ekonomické zkáze kontinentu. Mezitím svět, s kterým jsme se nedávno ještě normálně bavili a spolupracovali, se sjednocuje okolo nových regionálních mocností i v nových globálně ekonomických i vojensko-strategických paktech.

Biden se nedávno v Polsku blýskl bonmotem o tom, že se Putinovi podařilo namísto finlandizace (řekl sice: "findalizace", ale my už mu rozumíme) NATO, docílit NATO-izace Finska. Zapomněl však dodat, že na druhé straně eskalace napětí přinesla naopak efekt těsnější spolupráce Ruska s Čínou, mezi zeměmi BRICS a SCO navzájem, nárůst a rozšíření sfér jejich vlivu, pro tuto chvíli o země, jako je Írán, Turecko, Saúdská Arábie, Egypt, Alžírsko, Indonésie, Afghanistan a Argentina.

Už to prostě není ten starý svět, kdy jediná velmoc zadupala, stáhla brvy a všichni se snažili co nejlépe vyhovět. Je to svět, kde existují i jiné varianty, možná ne tak navoněné a do budoucna možná pro africké, asijské i jihoamerické země i podobně problematické. Jsou však nové, bez předběžných podmínek a otravného mentorování o šedesátipětí pohlavích a lidských právech nějakých prudičů z nevládních organizací, podvracejících politický systém.

My se zatím smutně díváme na ten svět, který se nám vzdaluje a připravujeme se na válku, která se nevede v našem zájmu a kterou nechceme, ani nepotřebujeme. A děje se tak především proto, že nejsme schopni zvolit si lidi, kteří by namísto zbabělého přikyvování velmoci, byli schopni jít vlastní geostategickou cestou a uměli si jí i obhájit.

ZDROJ: FB Petr Markvart